

F.R. 61

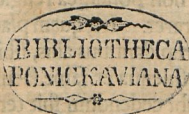
cap Loescher.

Zc
4310

PRORECTOR
ACADEMIAE VITENBERGENSIS
MARTINVS HASSEN
MORALIVM AC CIVILIVM
PROF. PVBLICVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S P D

Quanta sanctitate uixit, tanta felicitate decessit, CASPARVS LOESCHERVS, ultimae, seroque languescentis, spatio senectutis defunctus, ac lenissimo genere mortis, inter oscula complexusque carissimorum sopitus pignorum, cum duos et octoginta excessisset annos, cum sanctissimas, amplissimasque, dignitates sustinuisset, cum, doctrina, prudentia, eloquentia, auctoritate, floruisset, animos religione, literis ingenia salutaribus, impleisset, orbem scriptis illustrasset, quinque et quadraginta annos, sine querimonia, maritus, confecisset, octo filios, quatuorque filias, suscepisset, ex iis unam modo amisisset filiam, decem certe liberos florentes uidisset et honoratos, ac, mira fortunae indulgentia, quinquaginta, amplius, nepotes nepotesque sinu recepisset. Eae uero res declarant, quam, et excessu somni similimo, et ante ipsum quoque obitum, reclamante nequicquam Solone, Croeso e rogo frustra obnunciante, beatus fuerit ille, praefertim, cum ipsam bene beateque uiuendi rationem, non de triuuiis circulisque sumtam, sed acceptam diuinitus, nihilo praeciperet magis, quam factis exprimeret, eamque secutus et arcte complexus, omnes ueterum sapientes antecederet, quendamque nobis Cyprianum, non mente minus ad sanctimoniam composita, quam ingenio disciplinaque, reddere, et utraque sibi ratione fortunam non mediocriter fingere; uideretur. Antistes enim Carthaginienfis, quam grauibus, tam placidis, fuit moribus, quam futuri prouidus, tam ad subeundos quosque casus semper paratus, quam fragilitatis humanae memor, tam praesentis fiducia Numinis erectus, ut, nec, exultantis impetu libidinis, cum plerisque mortalium, in perturbationes incideret, neque subitis exterreretur improuisisque rebus, et, quae consilio propulsare non posset, ea religione animi, religiosique obsequii constantia, superaret. Ita, quam placide scripsit, tam uitam tranquille traduxit, ac, trepidantibus aliis, sibi constitit, metuque uel tyrannorum, uel anni, pestilentia et fame saeui, perculosos, tum uoce, tum stilo, confirmauit, ubi cedendum fuit tempori, cessit, nunquam tamen animo cecidit, eundemque, quem aluit ipse, scriptis epistolis, iniecit suis, ad ipsam denique mortem raptus, nihil grauius, quam superioris anni uiso praesensisset, euenire sibi, iudicauit, Deoque confisus, uitam, qua mentis egerat tranquillitate, finiuit. Sic instruebat sese tractabatque LOESCHERVS, indignum grauitate sua, arbitraturs, uel efferri fortuna uel abiici, illud autem contendere solitus atque eniti, ut se nosceret, ut animum contineret, ut euentura prospiceret, nec tamen suis ita fidens uiribus, ut, quamque prudentia fortunam corrigi posse, crederet potius, quam, multa esse moderate ferenda, multa Deo relinquenda, huic sese qui tradat, hunc demum fore magnum, et, in quolibet rerum discrimine, periculi expertem.

Qua

Qua quidem uirtute munitus, et sibi consuluit et aliis, et, quamuis a Decianis Valerianisque temporibus abesset, tamen nec ea, neque ulla calamitatum genera, reformidauit, ac, quid recte fieret et constanter, exemplo, dictisque ac scriptis, docuit, cumque tulit suae fructum consuetudinis, ut uitam, cum dignitate actam, contentaneus exciperet finis. Illum, de quo mentionem fecimus, Carthaginis praefulem ingenio fuisse, accepimus, facili, copioso, suauis, et, quae sermone maxima est uirtus, aperto, ut existimari non potuerit, ornatior ne in eloquendo, an facilius in explicando, an ualentior in persuadendo, fuerit uisus. Hoc illud est idem, quod admirati sumus in Casparo, quem cognouimus excogitando promptum, explanando uberem, rerum grauitatem differendi suauitate condicentem, in primisque, ut infitatur nemo, abditissimas quasque res exponendo perspicuum, ut difficile fuerit iudicare, utrum ne plus luminis, an plus roboris, an plus ornatus, quem sapienter utriusque posthabuit rei, ad dicendum scribendum ue, afferret. Qua in re praeclaram iuuit indolem disciplinae cultus, quem ille, prius Verdauii ad Plissam, ubi anno saeculi proximi ∞ 1000 XXXVI, VIII Idus Maias, parentibus honestissimis, Martino Loelchero, et Regina Morlina, progenitus est, a Volfartiis Vlmenisque, post, in Numburgensi ludo, a Coleris, Hendeliis, Bertramis, eruditus, cepit Lipsiae, quo, anno eiusdem saeculi sexto et quinquagesimo, profectus, in uariis liberalis doctrinae partibus, praeter ceteros, Rappoltos, Thomafios, Scherzeros, Francostenios, industriae duces, sanctiores autem magistros, Langios, Hulfemannos, Carpzouios, Geieros, Cromaieros, egregia utique scientia uiros, habuit, suaque conciliatos obseruantia, et docilitatis exemplo captos, arctissime sibi coniunxit. Hic annos duodecim commoratus, singularem cunctis diligentiam doctrinamque probauit, uel tradendis linguarum, historiae, philosophiae, ipsius etiam theologiae, studiis, uel habendis crebro, in eruditorum congressibus, exquisitorum disputationibus argumentorum, uel ipsis denique libris edendis, quibus ueritatis diuinae dignitas a fallaciis hominum corruptelisque uindicaretur. Tanti splendor ingenii latius enituit, Loelcherumque; Sonderhusam, anno illius, quod commemorauimus, saeculi duodeseptuagesimo, accitum, praecipuo illius loci sacerdotio auxit, unde uirtutis laus, longius fusa, anno sexto et septuagesimo, eum commendauit Erfurto, deinceps, in singulos adaucta dies, post triennium, Cygnauiae, postremo, in suum elata fastigium, anno septimo et octogesimo, Vitembergae, ubi, magnis, ille, pluribusque rebus ornatus, quanta uirtutum opinione omnium in sese ora oculosque conuerterit, siue pro sacris diceret rostris, siue disputationi praeesset, siue in senatu censeret Academico, siue sacras disceptaret causas, siue prodiret in publi-

NITEMBERGAE, LIBRIS GERDESIIANIS

publicum, nostrum ignorat nemo. Adeo idem, quanto longius aetate processit, tanto cumulatiorum meritorum consecutus est fructus, quo referimus potissimum res matrimonii secundissimas, tantas omnino, ut stirpi foecundae uirtus si detuisset, cuncta solitudinum futura fuissent dolorisque plena: At commodum accidit, ut, Anna Sophia Rothia, spectatae probitatis femina, anno CIO IOC LXX, altero, quam ducta esset, mense, extincta, Cleophe Salome, magnum Sittigiae gentis ornamentum, biennio post, in illius manum conueniret, qua cum diu, et coniunctissime, uitam produxit, cuius cura, suae fideliter iuncta, fouit stirpem, educauit progeniem, ex ea susceptam, tam profecto, summis in utroque sexu laudibus, eximiam, tam sacris honoribus, et ciuilibus aulicisque, atque Academicis. Dresenae, Vinariae, Rochlicii, Lubenae, apud nos etiam, claram, tam omni decorum genere abundantem, externarumque admiratione gentium celebratam, ut eam laudare, pro dignitate, qui uelit, is quidem illius praestantiam minus intelligere uideatur. Si tamen, quanta communis est necessitudo sanguinis, tanta uis eius credi solet, equidem huic, qui maxime fratres ex fratre spectare studeat, unum nominabo, natu maximum, VALENTINVM ERNESTVM LOESCHERVM, uirum diuini spiritus, cunctisque titulorum elogiis superiorem, ut cognoscatur pariter, si Metellam, a filiis quatuor honoratis elatum, felicem praedicet antiquitas, illum certe, filiorum, omnino plurium, omnino praestantium, parentem, et horum, et filiarum praeterea nobilissimarum, generorumque, tam insignium, tot etiam nepotum neptiumque, optimae praesertim spei, comitatu, non immerito ferri beatum. Quae quidem cuncta tamen luculenter ostendunt, quanta Casparum sit fortuna ad supremum profecuta diem, etsi, quanto maior constantiorque felicitas illum exceperit de uita migrantem, atque ad ipsum sempiternae aspectum gloriae adduxerit, una constat, tamen uiri, de muneribus tot tantisque, tot annos, praeclare meriti, decessus desiderium nobis, uix leniendum, commouet, ut, non iniuria, V Idus Quinctiles, quo huic Academiae, coetuique puriori, ereptus est doctor facultate tam commemorabili, et aetatis meritorumque auctoritate praecipuus, habeamus luctuosum, et successorem, illius quam similitum, optemus. Interim cum celebritas exequiarum sit instituenda, date, CIVES, hoc immortalibus uiri sanctissimi promeritis, date amplissimo, celeberrimoque, nomini LOESCHERIANO, et, quod huic affinitate coniunctum est, SCHROEERIANO, ut, a meridie, ab hora prima, funus in Aedem Marianam, compositis ad luctum animis, frequentissimi deducatis. P. P. XIX Calendas Septembres, anno gratiae, diuinitus reconciliatae, CIO IOC XVIII

VITEMBERGAE, LITERIS GERDESIANIS

F.R. 61 *cap. Loescher.*

Zc
4310

PRORECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
MARTINVS HASSEN
MORALIVM AC CIVILIVM
PROF. PVBLICVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S P D

